

ת"פ 7414/09/20 - מדינת ישראל נגד יריב בודהנה

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 7414-09-20 מדינת ישראל נ' בודהנה
לפני כבוד השופט איתן קורנהאוזר

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד רועי חמדני

המאשימה

נגד

יריב בודהנה
ע"י ב"כ עו"ד אהוד בן יהודה

הנאשם

הכרעת דין

רקע

1. כתב האישום מייחס לנאשם עבירות תקיפה הגורמת חבלה - לפי סעיף 380 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "**חוק העונשין**"), והיזק לרכוש במזיד - לפי סעיף 452 לחוק העונשין.

בהתאם לעובדות כתב האישום, חיים אתגר (להלן: "**חיים**") הוא מנחה תכנית הטלוויזיה "יצאת צדיק" (להלן: "**התכנית**"), הבוחנת את מהימנות אנשי מקצוע ושירותים. בתאריך 30.8.2020 הגיע הנאשם לדירה בה צולם פרק של התכנית, לאחר שהוזמן לשם תיקון מכשיר חשמלי. לאחר שהנאשם מסר לשחקנית במקום את המחיר אותו הוא דורש עבור תיקון המכשיר, יצאו אל עבר הנאשם חיים ואנשי צוות התכנית אשר שהו בדירה. בשל זה, יצא הנאשם מהדירה בריצה תוך שחיים רץ אחריו לאחר שאחז בידו במכשיר טלפון של מתאמת הפקת התכנית בשם עדן שקד (להלן: "**עדן**"). בהמשך, נעצרו הנאשם וחיים במגרש חניה של בניין מגורים (להלן: "**החניה**"), והנאשם חבט במכשיר הטלפון של עדן אותו החזיק חיים, כך שהמכשיר נפל ארצה ונגרמה לו שריטה. בתגובה חיבק חיים את הנאשם, ביקש ממנו מספר פעמים שיירגע וכעבור מספר שניות הרפה ממנו. בשלב זה, הנאשם היכה את חיים במכת אגרוף לראשו, אגרוף לעינו ובעיטה ברגלו. כתוצאה מכך נגרמו לחיים חתך שטחי בראשו, שריטה ברכו השמאלית ושריטה בעינו השמאלית.

2. הנאשם בתגובתו לכתב האישום אישר את הרקע המתואר, וטען כי בשלב מסוים של מרדף מצד חיים אחריו הוא נעצר לאחר שהתקשה לנשום. בנסיבות אלה ניסה חיים לדחוף לפניו את מכשיר הטלפון והנאשם אשר ביקש שלא להיות מצולם הזיז את ידו של חיים, כאשר יתכן שהטלפון נפל אך בלא שהנאשם התכוון לכך. בנוסף, טען הנאשם כי חיים חיבק אותו בדרך של חניקה שגרמה לו להיות ללא חמצן והוא הניף את ידו כדי לשחרר את החניקה. הנאשם כפר בכך שהכה את חיים באגרוף או שבעט בו. לגבי החבלות, טען כי יתכן שראשו של חיים נחבט בעמוד במקום

בעת שהדף אותו.

לפיכך, נשמעו ראיות.

3. במהלך פרשת התביעה העידו העדים הבאים: חיים, עדן, מפיק התכנית עמית ששון (להלן: "עמית"). בנוסף, הוגשו בהסכמה מסמכים שונים ובהם הודעות הנאשם, עימות שנערך בין הנאשם לבין חיים, סרטונים המתעדים חלק מהאירוע, צילומי חבלה של חיים, תיעוד רפואי וצילומי נזק למכשיר הטלפון.

תמצית טיעוני הצדדים

4. ב"כ המאשימה טען כי יש לאמץ את גרסתו של חיים הנתמכת בעדותם של עדן, עמית, תיעוד החבלות שנגרמו לחיים וסרטונים התומכים בגרסתו. עוד טען, כי חיים העיד שחבק את הנאשם כמוצא אחרון על מנת להרגיע את הרוחות ואילו תגובת הנאשם לאותה חביקה היתה לא מידתית. לטענת ב"כ המאשימה, גרסת הנאשם רצופה סתירות ואינה מתיישבת עם המציאות והשכל הישר. בהתחשב באמור, עתר להרשעת הנאשם במיוחס לו.

5. ב"כ הנאשם הרחיב לגבי התנהלות חיים וצוות התכנית, אשר לטענתו ביצעו עבירה אזרחית ופלילית על חוק הגנת הפרטיות כלפי הנאשם בעת שברח מהם ואמר מספר פעמים שאינו מעוניין להתראיין. לטענתו, נסיבות אלה של מרדף אחר הנאשם עליו נכפה למעשה מגע פיזי, הקימה לו את האפשרות להגן על עצמו הן בהסטת המצלמה והן בהתנגדות לאחיזתו על ידי חיים. ב"כ הנאשם הוסיף והיפנה לעדותו של עמית, אשר הבחין בהתנתקות בין הנאשם לבין חיים, נתון שלטענתו סותר את עדותה של עדן אשר משקלה נמוך אף לאור הסרטון השולל את עדותה כי חיים צלע. לגבי החבלות שתועדו, טען כי לא ברור ממה נגרמה החבלה בראשו של חיים. לפיכך, ביקש לזכות את הנאשם.

דין והכרעה

6. מדובר באירוע מתמשך, אשר לגבי מרביתו אין מחלוקת עובדתית בין הצדדים: הרקע להגעת הנאשם לדירה; יציאתו בריצה כאשר חיים ואנשי צוות התכנית בעקבותיו; עצירת הנאשם במגרש החניה והגעת חיים מיד אחריו; מכה מצד הנאשם במכשיר הטלפון שאחז חיים למולו, נפילת המכשיר ונזק שנגרם לו; אחיזת חיים בנאשם מאחורי גבו תוך קריאה לעברו שיירגע; הגעת עדן לחניה; הגעת עמית לחניה בהמשך; החבלה שנגרמה לחיים במהלך האירוע. כך, המחלוקת העובדתית התמקדה למעשה בתגובת הנאשם לאחיזה בו על ידי חיים, אשר תוארה באופנים שונים על ידי הצדדים. מחלוקת נוספת בין הצדדים מתייחסת לטענת הנאשם כי עמדה לו הגנה עצמית בשל התנהלות חיים וצוות התכנית. לפיכך, אקבע תחילה ממצאים עובדתיים ובהמשך אתייחס לטיעון המשפטי.

ממצאים עובדתיים

7. חיים הותיר בעדותו בבית המשפט רושם מהימן של עדות מדויקת, ברורה, וללא כל הגזמה או העצמה, זאת אף בעת בחינת העדות במנותק מראיות שונות המחזקות אותה. במהלך עדותו ביקש לדייק ככל הניתן לגבי כל נקודת זמן במהלך האירוע וביחס לכל סוגיה שהתעוררה, תוך הדגמה באולם בית המשפט. בנוסף, חיים לא שלל טענות

הגנה שונות בסוגיות אותן לא זכר, אף כשברור היה שהדבר יותיר סימן שאלה לגבי נתון כזה או אחר (יצוין כי כל הדגשות הפרוטוקול בהכרעת הדין אינן במקור):

- חיים לא שלל כי כבר בתחילת האירוע הנאשם ביקש שיעזוב אותו, על אף שלא זכר פרט זה:

ש. תאשר לבית המשפט שמייד עם היציאה שלו למדרגות, אומר לך בזהדנה "תעזוב אותי". חוזר ואומר "תעזוב אותי, לא רוצה לדבר איתך"?

ת. בהחלט ייתכן.
ש. למה אתה לא זוכר?
ת. בחייאת.
ש. אמרת שאתה זוכר הכל?
ת. לא נכון. אמרתי שאני זוכר רבים.
ש. אמר לך "תעזוב אותי לא רוצה לדבר איתך"?
ת. יכול להיות. אולי" (עמ' 18 ש- 24-32 לפרוט').

- לגבי חבטת הנאשם במכשיר הטלפון, פירט, חידד, דייק והבהיר, ללא כל הפרזה:

"הוא חובט בי, זאת אומרת הוא חובט במכשיר, היד שחובטת במכשיר ממשיכה ונותנת לי מעיין מכה כזו (מדגים הנפת היד והורדה שלה כלפי מטה). התנועה הייתה מין תנועה כזו (מדגים הנפת היד והורדה שלה כלפי מטה). יש שם דברים שאני זוכר באופן מדויק לחלוטין. אני פשוט זוכר את החבטה, הנפילה של הטלפון ואת היד שממשיכה. היד שהמשיכה פגעה בי קלות, זו לא הייתה מכה חזקה" (עמ' 7 ש- 7-11 לפרוט').

- על אף שבשלב זה של האירוע רק הנאשם וחיים היו בחניה, חיים לא הסתיר או המעיט בעדותו מפעולתו הפיזית, הוסיף ותיאר את הרקע שלו באמנויות לחימה ואת הדרך המדויקת בה פעל כלפי הנאשם:

"ואז באופן מהיר, פשוט אם הוא בחצי סיבוב, הלכתי מאחוריו וחבקתי אותו באזור האגן, מעט מעל החגורה, כששתי ידיו צמודות לצד הגוף. את הראש שלי הנחתי באזור השכם שלו מאחור... באותו שלב אני חובק אותו שניות ספורות ואני אומר לו "יריב תרגע, יריב תרגע"" (עמ' 7 ש- 15-21 לפרוט').

- חיים התייחס לדימום מראשו, ועל אף שהדימום היה באזור בו העיד כי ספג מכת אגרוף - לא טען באופן חד משמעי וברור כיצד אכן נגרם:

"החבלה מהמכה לדעתי הראשונה כאן (מצביע על קרקפת ראשו)" (עמ' 9 ש- 22 לפרוט').

גם בהמשך עדותו, לא העיד חיים באופן חד משמעי לגבי הגורם לאותו דימום, העלה השערה של אבן או טבעת (עמ' 23 ש- 30 לפרוט'), ולא סיפק מענה ברור אף לשאלת בית המשפט:

"לשאלת בית המשפט המפנה אותי לצילום בו ניתן להבחין ב-2 שריטות בחלקו האחורי של הראש וכיצד אלה מתיישבות עם תיאור האירוע, אני משיב כי אני לא יודע. אין לי מושג. אני זוכר שקיבלתי בעיטה, אבל השריטה הופיעה פתאום. הסתכלתי עליה ושאלתי "מאיפה השריטה" (עמ' 27 ש- 8-11 לפרוט')."

באופן דומה, גם לגבי שריטה שנראתה ברגלו, במקום שלטענתו בעט בו הנאשם, לא העיד חיים באופן ישיר כי נגרמה כתוצאה מהבעיטה.

לא נעלמה מעיני התייחסותו של חיים במהלך עדותו לכך שהוא שולל כי החבלה בראשו נגרמה כתוצאה מעמוד בחניה, סוגיה אליה אתיחס בהמשך.

- אחת מתשובותיו של חיים, לגבי דברים שאמר לרופא, סיכמה למעשה את האופן בו אני מוצא כי יש להתייחס לכל עדותו:

"אני סבור שרוב הדברים שאמרתי, לא כולם, מדויקים. היות שזה אירוע דרמטי, הפרטים המרכזיים זכורים" (עמ' 11 ש- 29-30 לפרוט').

לגבי חלקו המרכזי של האירוע, המתייחס לתקיפתו על ידי הנאשם, העיד חיים כי לאחר שהרפה מאחיזת הנאשם מאחור, התפתחו הדברים כך:

"ואז אני מתייצב מולו, הוא מולי, ואני ממשיך את אותן שאלות שקשורות לתפקידי המקצועי, שקשורות לאירוע, האירוע שתיעדנו במצלמות. ואז מגיעה חבטה ראשונה מצד ימין, חבטה שהרגשתי אותה, כאילו חבטה יפה. זה היה ביד ימין שלו ונכנסת לראש שלי, לקודקוד (העד הדגים יד קפוצה והצביע על האזור שמעל אזנו בצד שמאל של הראש). אחר כך, מין סטירה, אני זוכר את זה כי זה היה ביד פתוחה המכה הנוספת עם היד השנייה. אחר כך, מכה נוספת לעין (מדגים אגרוף). זה היה באזור הזה (מצביע על אזור העין השמאלית). איך נאמר, מר בודהנה "קינח" גם בבעיטה, שהרגשתי אותה טוב טוב" (עמ' 7 ש- 32 - עמ' 8 ש- 5 לפרוט')."

8. עדותו של חיים נתמכת בעדותה של עדן. עדן הגיעה בריצה אל החניה, פרק זמן קצר לאחר חיים והנאשם. עדותה לגבי הדברים שראתה, מתיישבת ומשתלבת היטב עם גרסתו של חיים:

"היה רגע אחד של כמה שניות בודדות שלא הייתי בקשר עין איתם וכשהצלחתי להדביק את הפער ולהיות בקשר עין איתם, אז מצאתי את עצמי בסיטואציה כשאני מגיעה רואה את יריב בודהנה נותן אגרוף בראש לחיים אתגר. מיד אחר כך זה המשיך לכמה סטירות בפנים שיריב נתן לחיים, ואחר כך גם הייתה בעיטה באחת הרגליים" (עמ' 29 ש- 17-20 לפרוט')."

עדן פירטה בעדותה את סוג המכות אותן ספג חיים מהנאשם ומיקומן בגופו, באופן דומה לעדותו של חיים. בנוסף, תיארה את תגובתה לאירוע:

"ברגע הזה מצאתי את עצמי, בין אם חשתי בזה ובין אם לא, מתוך אינסטינקט בצעקות מרוב ההיסטריה שהייתה בה, נכנסת לאירוע גם פיזית עם היד שלי מנסה להרחיק ביניהם. צעקתי כמה צעקות של "היי תירגע" ולאחר כמה שניות ויש כבר תיעוד במצלמה של הבוס שלי שהתקבל באירוע, וברגע שנכנסו מצלמות לאירוע אז יריב בעצם התרחק והמשיך לרוץ, לברוח" (עמ' 29 ש- 25-21 לפרוט').

בחקירתה הנגדית שבה על תיאור דומה תוך התייחסות לתגובתו של חיים:

"ואני מהעיניים שלי אומרת שעמדתי שם מבועתת. ראיתי בן אדם שפחדתי מהצד שאפילו לא השיב עם הידיים שלו ולא עשה שום דבר כדי לעצור את המכות. הוא הגן על עצמו בלבד, עד כדי כך שהייתי כל כך מפוחדת לראות את זה אז דחפתי את היד שלי לשם כדי לעצור את המכות" (עמ' 41 ש- 32 - עמ' 42 ש- 2 לפרוט').

עדן העידה כי ברגע שהגיעו למקום אנשי צוות התכנית עם מצלמות, הנאשם התרחק והמשיך לרוץ (עמ' 29 ש- 24-25, עמ' 35 ש- 30 לפרוט').

לא מצאתי לקבל את טיעוני ב"כ הנאשם כי אין לתת משקל לעדות עדן. עיקר טיעונו התייחס לעדות עמית כי ראה "את הדחיפה של אתגר" (סיכומי הסנגור, עמ' 66 ש- 9 לפרוט'), נתון שעדן אמורה היתה להבחין בו אך לא העידה לגביו. על מנת לבסס את טיעונו, היפנה לעמ' 45 ש- 17 לפרוט' שם, לטענתו, עמית "חוזר על זה שהנאשם ניתק מאתגר" (סיכומי הסנגור, עמ' 66 ש- 16 לפרוט'). עיון באותה הפניה מעלה כי העד עמית העיד על סיטואציה הפוכה: "מה שאני רואה זה מה שהמצלמה רואה כי רצתי עם מצלמה פתוחה זה את חיים ניתק מיריב" (עמ' 45 ש- 16-17 לפרוט'). כפי שיפורט בהמשך, דברים אלה עולים בקנה אחד עם הנצפה בסרטון, ומעידים על התרחקות חיים מהנאשם אשר התקדם לכיוונו.

באופן דומה, לא מצאתי לתת משקל משמעותי לטיעון ב"כ הנאשם כי עדן הבחינה בצליעה של חיים לאחר שהנאשם בעט בו, זאת על אף שחיים לא התלונן על צליעה ולא נראה צולע בסרטון. צפיה בסרטון (ת/4) מעלה כי מיד לאחר עזיבת הנאשם את החניה, חיים נראה משתהה מעט במקום ומתחיל בהליכה איטית כאשר לא ניתן להבחין ברגליו. אכן, בהמשך הסרטון נצפה חיים רץ אחר הנאשם, אולם הדבר אינו שולל כי צלע מיד לאחר הבעיטה, כשעדן לצדו ומבחינה בכך. עצם העובדה שחיים רץ בהמשך, אינה שוללת כאב שחש ברגלו, כפי שרץ על אף שדימם באותו שלב מראשו (ת/4, דקה 02:34 - נראה קילוח דם מראשו של חיים מיד לאחר שהנאשם עזב את החניה).

לפיכך, אני מוצא את עדותה של עדן מהימנה.

9. עדותו של עמית, אותו כינה ב"כ הנאשם כ"עד אמין" (עמ' 66 ש- 11 לפרוט'), מוסיפה ומבססת את עדויות חיים ועדן. בנוסף לסרטון שצילם, אליו אתייחס בהמשך, העיד עמית לגבי הדברים ששמע והבחין:

"שמעתי את עדן צועקת "די די תעזוב אותו מה אתה עושה לו תירגע". ראיתי את חיים ניתק מיריב..." (עמ' 43 ש- 20-19 לפרוט').

דברים אלה מתיישבים עם עדויות עדן וחיים לגבי אותן נסיבות. ככל שהנאשם לא תקף את חיים אלא אך ניסה

להשתחרר מאחיזתו, כפי שטען, לא ברור מה הביא את עדן לצעוק לעברו שיירגע ואף לנסות לשלוח יד לעברו על מנת שיעצור, כפי שנצפה בסרטון. באופן דומה, התיאור של עמית לפיו חיים הוא שניתק מהנאשם, משתלב עם עדויות עדן וחיים כי הנאשם תקף אותו.

10. עמית הגיע אל החניה לקראת סוף החלק האלים של האירוע, והעיד כי ניתן לראות בסרטון את הדברים אותם ראה בעצמו שכן "**רצתי עם מצלמה פתוחה**" (עמ' 45 ש- 17 לפרוט'). עיון בסרטון (ת/4), מחזק ומבסס את עדויות חיים ועדן לגבי אותן סוגיות שפורטו לעיל:

- ניתן לשמוע (דקה 01:48) את עדן צועקת לעבר הנאשם: "תירגע, תירגע".
 - ניתן להבחין (דקה 01:52) בנאשם ובחיים עומדים האחד למול השני כשידיהם קפוצות לאגרופים, חיים נסוג מעט לאחור והנאשם נמצא במגמת התקדמות לעברו.
 - ניתן להבחין בעדן מנסה לשלוח את ידה לפנים אל עבר הנאשם.
 - ניתן להבחין בנאשם מפנה מבטו אל המצלמה ועוזב מיד את החניה תוך אמירות בלתי מובנות והנפת יד אל עברו של חיים.
- כך, הסרטון משתלב היטב עם עדויות חיים ועדן, וסותר כל הסבר מניח את הדעת לגבי גרסת הנאשם אשר טען כי רק ביקש להשתחרר מאחיזתו של חיים.

11. לעומת עדויות אלה, עדותו של הנאשם הותירה רושם בעייתי של הפרזה וסתירות ביחס לחלק העומד בליבת האירוע. תחילה, בגרסתו הראשונה במשטרה, טען כי חיים חנק אותו בצווארו, הפילו ארצה, הנאשם קם וחש שהוא עומד להתעלף ובשלב זה הרים את ידיו והדף את חיים לאחור (ת/8 ש- 17-15, 60-59). ככל שחיים אכן הפיל את הנאשם ארצה, לא ברור כיצד ומדוע דווקא לאחר שקם - כך בהתאם לגרסתו הראשונה - חש שהוא עומד להתעלף ונאלץ להדוף את חיים לאחור. בחקירה נוספת של הנאשם במשטרה, מסר גרסה שונה: בגרסה זו, הנאשם לא היה משוכנע האם חיים חנק אותו בצווארו או "בחלק העליון" והיד רק "נגעה" בגרון (ת/11 ש- 24-19). בנוסף, לתהיית החוקר ביחס לטענה כי חיים הפילו ארצה, שינה הנאשם את גרסתו, טען כי חיים "**משך אותי אחורה... נשענתי על הקיר במצב של חצי שכיבה**" (ת/11 ש- 32-30) וכן כי לא היה על הארץ (ת/11 ש- 36-35). אף גרסה זו אינה הגיונית, כאשר הטענה היא שחיים אחז וחנק את הנאשם מאחור, משך אותו לאחור, והנאשם הצליח להישען על הקיר על אף שחיים היה למעשה צמוד לגבו.

בעדותו בבית המשפט, ביקש הנאשם להעצים את המצוקה שחש כתוצאה מאחיזתו של חיים. לראשונה, טען כי חיים חבק אותו "**בבטן בחוזקה ובחלק העליון לקראת הצוואר**" (עמ' 49 ש- 26 לפרוט'), והוסיף כי מדובר באזור רגיש מאד בשל ניתוח שעבר בעבר בבטנו ולכן חש בכאבים חזקים (עמ' 49 ש- 32-30 לפרוט'). כשנשאל בחקירתו הנגדית מדוע לא ציין זאת בעת חקירותיו במשטרה, השיב הנאשם כי "**אני כל הזמן אמרתי שזה בבטן**" (עמ' 53 ש- 25 לפרוט'), זאת על אף שהודעותיו (ת/8, ת/11) מצביעות על עובדות שונות.

זאת ועוד: במהלך חקירתו הנגדית בבית המשפט, נשאל הנאשם היכן נחנק על ידי חיים והדגים על גופו של בא כוחו.

באותה הדגמה אחז הנאשם ביד אחת באיזור חזהו של עו"ד בן יהודה ובידו השניה באיזור צווארו (עמ' 52 ש- 31-32 לפרוט'). הנאשם לא הדגים כל אחיזה או חביקה באיזור הבטן, שם הצביע על צלקת מהניתוח שעבר (עמ' 49 ש- 31 לפרוט').

באופן דומה, הנאשם העצים את משך הזמן בו רצו אחריו חיים ואנשי צוות התכנית (עמ' 52 לפרוט'). אין לצפות מהנאשם או מעד כלשהו לאירוע, לדייק ברף של שניות או אף דקות לגבי התרחשות אירוע מסוים, בוודאי כאשר מדובר באירוע אלים. יחד עם זאת, הנאשם העיד כי חלקה הראשון של הריצה, עד לחניה, ערך "15-20 דק'. 25 דק'. לא ספרתי זמן אבל רצתי המון זמן" (עמ' 52 ש- 10 לפרוט'). בפועל, מדובר בריצה של כשתי דקות בלבד (ת/4 ועדות עמית כי רץ עם מצלמה פתוחה). הפרש משמעותי ביותר זה בין עדות הנאשם לבין העולה מהסרטון, מוסיף להתרשמות מנסיון הנאשם להעצים את המרדף אחריו.

הנאשם שמר על עקביות בגרסתו לגבי אופן סיום האירוע האלים, ולפיה מיד כשהצליח להשתחרר מחיים - פתח במנוסה מהמקום: כך טען בחקירתו במשטרה כי "ברגע שהדפתי אותו המשכתי לרוץ" (ת/8 ש- 18), וכך העיד בבית המשפט כי "אך שהשתחררתי ממנו ברחתי עוד פעם" (עמ' 50 ש- 4-5 לפרוט'). דברים אלה אינם עולים בקנה אחד עם הנצפה בסרטון (ת/4), בו נראה הנאשם כשאגרופיו קפוצים לפנים והוא מתקדם לכיוונו של חיים תוך כדי שעדן מנסה לעצור אותו וצעקותיה נשמעות ברקע (דקה 01:52 ואילך). התרחשות זו, כאמור לעיל, מתיישבת היטב עם עדויות חיים, עדן ועמית.

12. ביחס להפלת הטלפון, הנאשם נע בין טענה כי הרים את ידיו והטלפון נפל (ת/8 ש- 15), הניף את ידו והטלפון "עף" (ת/10 ש- 89), הזיז את הטלפון (ת/11 ש- 7), ועד לעדות בבית המשפט כי הושיט את ידו, נתן מכה לטלפון והטלפון נפל (עמ' 49 ש- 24-25 לפרוט'). כך או אחרת, הנאשם הודה כי עשה כן "כדי להעיף את הטלפון" (עמ' 58 ש- 24 לפרוט'). הנאשם הבהיר שמטרתו היתה שחיים יפסיק לצלם אותו (עמ' 58 ש- 28 לפרוט'). לפיכך, וכן בהתבסס על עדותו של חיים, ניתן להסיק מנסיבות אלה כי הנאשם ביקש לגרום להיזק למכשיר.

13. חיים הותיר בעדותו רושם מהימן ואותנטי, ולא היסס לאשר כי במהלך האירוע ולאחריו היה במצב מסוים של אדרנלין רב ובלבול (עמ' 26 ש- 17, עמ' 27 ש- 1 לפרוט'), כפי שהגדיר זאת - אירוע דרמטי אשר פרטיו המרכזיים זכורים לו (עמ' 11 ש- 29-30 לפרוט'). כפי שעלה מעדויות עדן, עמית ומתיעוד הסרטון (ת/4), חיים כלל לא הבחין לאחר ניתוק המגע מהנאשם כי הוא מדמם מראשו, ושב לרוץ אחריו. כך, העיד כי השריטה בראשו "הופיעה פתאום. הסתכלתי עליה ושאלתי "מאיפה השריטה"" (עמ' 27 ש- 8-11 לפרוט').

מספר נתונים מצטברים לכלל מסקנה שלא ניתן לשלול, ולו ברף של ספק סביר, כי החבלה בראשו של חיים נגרמה במהלך חביקת הנאשם מאחור ונסיון הנאשם להשתחרר ממנה אשר אינו מהווה תקיפה: עיון מעמיק בצילומי השריטה בראשו של חיים (ת/1), המתאפיינת בשני קווים מקבילים; מיקומם בחלקו האחורי של ראשו; סמיכות הנאשם וחיים במהלך האירוע לעמודי החניה, כפי שניתן לראות בסרטון. בנוסף, עיון מעמיק בצילומי עינו השמאלית של חיים (ת/1), אשר אינם מציגים את מראה עינו הימנית לשם השוואה, וכן אי התייחסות בתעודה הרפואית (ת/14) לנפיחות כלשהי בעין, על אף בדיקת עינו של חיים - מותירים אף הם ספק סביר לגבי חבלה של נפיחות בעין. ספק סביר נותר אף באשר לשריטה ברגלו של חיים, אשר לבש מכנסי ג'ינס ארוכים במהלך האירוע, ולא העיד בבית המשפט בצורה ישירה וחד משמעית כי השריטה ברגלו נגרמה כתוצאה

מהבעיטה.

14. לאור כל האמור לעיל, הוכחו מעבר לכל ספק סביר הממצאים העובדתיים הבאים: בעת הגעת הנאשם וחיים לחניה, אחז חיים בידו במכשיר טלפון למול הנאשם. הנאשם היכה במכשיר הטלפון בחבטה בתנועה מלמעלה כלפי מטה, פגע קלות אף בחיים, ומכשיר הטלפון נפל ונשרט. בתגובה, אחז חיים בנאשם מאחור כך שריתק את ידיו לצדי גופו, הניח את ראשו על שכמות הנאשם ואמר לו שיירגע. לאחר מספר שניות, שחרר חיים את אחיזתו בנאשם. הנאשם נעמד למול חיים, חבט במכת אגרוף לראשו, היכה פעמיים נוספות בפניו ובעט ברגלו. לא עלה בידי המאשימה להוכיח, מעבר לספק סביר, כי נגרמו לחיים חבלות כתוצאה מתקיפה זו.

טענת הגנה עצמית

15. ב"כ הנאשם טען כי עומדת לו טענת הגנה עצמית. אמנם, טענת ההגנה העצמית התייחסה לגרסת הנאשם כי "השתולל" בלבד על מנת להשתחרר מאחיזתו של חיים ועזב את המקום מיד לאחר שהדבר עלה בידו, אולם יש להתייחס לטענה על יסוד הממצאים העובדתיים שנקבעו. יש לבחון טענה זו ביחס לשני חלקיו של האירוע אשר התרחש בחניה. פעולת הנאשם בחלקו הראשון של האירוע, בהכותו במכשיר הטלפון מכה אשר בסופה פגעה ישירות בחיים, עונה על יסודות עבירת התקיפה אף ככל שלא היתה פוגעת בחיים, כהפעלת כח בעקיפין כפי שנקבע בסעיף 378 לחוק העונשין:

תקיפה - מהי

378. המכה אדם, נוגע בו, דוחפו או מפעיל על גופו כוח בדרך אחרת, במישרין או בעקיפין, בלא הסכמתו או בהסכמתו שהושגה בתרמית - הרי זו תקיפה; ולענין זה, הפעלת כוח - לרבות הפעלת חום, אור, חשמל, גאז, ריח או כל דבר או חומר אחר, אם הפעילו אותם במידה שיש בה כדי לגרום נזק או אי נוחות.

ב"כ הנאשם טען כי עומדת לו טענת הגנה עצמית מפני פגיעה בפרטיותו על ידי חיים וצוות התכנית, אשר התעקשו לרדוף אחריו ולדרוש ממנו תגובה. לטענתו, פעולות אלה מהוות עבירה אזרחית ואף פלילית בהתאם לחוק הגנת הפרטיות, ולכן פעולת הנאשם אשר הסיט את מכשיר הטלפון היא לגיטימית. הסוגיה שהעלה ב"כ הנאשם היא סוגיה כבדת משקל, של גבולות המותר והאסור במסגרת חופש העיתונות למול הזכות לפרטיות המעוגנת בנסיבות מקרה זה בסעיף 2(1) לחוק הגנת הפרטיות, תשמ"א - 1981. המתח הקיים בין זכויות אלה, זוכה למענה חלקי בהגנות שנקבעו באותו חוק. יחד עם זאת, אין זה המקרה להרחיב בסוגיה זו, כאשר המאשימה לא ייחסה לנאשם עבירת תקיפה בגין הפעולה בה היכה במכשיר הטלפון. נסיבות אלה יבחנו במסגרת ההתייחסות הנדרשת לנסיבות ביצוע העבירה בשלב גזירת הדין.

לגבי חלקו השני של האירוע, טען הסנגור כי עומדת לנאשם הגנה עצמית בשל העובדה שלמעשה הותקף על ידי חיים וכל שניסה לעשות הוא להשתחרר מאחיזתו. יש לדחות טענה זו בהתבסס על הממצאים העובדתיים לפיהם הנאשם נקט באלימות מתמשכת כלפי חיים לאחר שחיים הירפה לחלוטין מאחיזתו. בבחינת למעלה מהצורך, אציין כי בהתאם לממצאים העובדתיים האלימות בה נקט הנאשם בשלב זה אינה עונה על ששת היסודות המצטברים הנדרשים לביסוס טענת ההגנה העצמית, דוגמת תנאי הנחיצות לצורך הדיפת תקיפה ותנאי הסכנה

המיידיית (ראו פירוט התנאים הנדרשים בע"פ 746/14 יונתן בן היילו ימר נ' מדינת ישראל, פסקאות 42-43 והפסיקה המפורטת שם, (31.05.2016)).

לפיכך, טענת ההגנה העצמית נדחית.

סוף דבר

אני מוצא את הנאשם אשם ומרשיעו בעבירת תקיפה לפי סעיף 379 לחוק העונשין ובעבירת היזק לרכוש לפי סעיף 452 לחוק העונשין.

ניתנה היום, ט"ו אדר א' תשפ"ב, 16 פברואר 2022, במעמד הצדדים